

[Behnke]

Redegørelsen er bygget op som en lang række beskrivelser af de undersøgelser, som AIM – eller hvem der nu har stået for dem – har gennemført. Det har resulteret i, at finansministeren har lavet en liste, sådan en top 10-liste, over de bedste virksomheder i den offentlige sektor.

Der er dog én ting, der mangler i de kriterier, man gav som kommissorium for at finde ud af, hvilke var de bedste virksomheder, nemlig en reel cost-benefit-analyse, som det hedder på nudansk, af de enkelte virksomheder. Man tager ikke højde for, at en lang række af de virksomheder, som nu har fået et ekstra plus i karakterbogen hos finansministeren, er monopolinstitutioner, det er institutioner, hvor der ikke er noget som helst reelt at sammenligne dem med.

Så kan man selvfølgelig godt gå ind og se på, om den enkelte medarbejder laver noget hele dagen osv., men man mangler den reelle cost-benefit-analyse, nemlig analysen af, om de samfundsressourcer, der anvendes på den pågældende virksomhed, nu også er anvendt optimalt. En sådan optimal anvendelse kræver nemlig, at man har et sammenligningsgrundlag. Sammenligningsgrundlaget er ikke, om den pågældende aktivitet slet ikke var blevet udført, men om man havde haft fantasi nok til at spørge: Hvad nu hvis opgaven havde været løst i privat regi, ville det så have betydet den samme samfundsomkostning, som når det er blevet udført i offentlige monopolinstitutioner? Men der er som sagt her lavet en liste over gode, velrenommerede institutioner, som har fået det pågældende plus i karakterbogen.

Det fremgår af analysen, at det er noget, man fra regeringens side har tænkt sig at fortsætte med. Man skal udpege »Årets Virksomhed«, »Månedens Medarbejder«, og den offentlige sektor skal være et sted, hvor man føler sig rigtig godt tilpas ved at arbejde.

Det var Venstres ordfører, hr. Skrumsager Skau, der refererede, hvilke paroler der nu skulle være for medarbejderne i den offentlige sektor. Alene ordet parole er vist hentet fra den modsatte side af salen, medmindre det bare er for sjov, man på side 5 i redegørelsen har skrevet – og jeg citerer:

»Medarbejderne er bevidste om organisationens mål og produkter, og de ved, hvad deres egen indsats betyder, derfor er de ofte stolte af deres arbejdsplads og de resultater, de har været med til at skabe.«

Det er fuldstændig som hentet ud af en før-Gorbatjov russisk virksomhed, hvor man gik ud med de store paroler, de store vægmalerier og de røde faner og fortalte om, hvor godt og hvor dejligt det var at arbejde på sin arbejdsplads, og at man skulle være stolt af det produkt, det resulterede i.

Dette er ikke en konservativ-liberal regering – eller hvad man nu kalder sig – værdigt, det er som direkte stjålet fra de gamle, stalinistiske styre og regimer for Jerntæppet. Det generer mig, at en ordfører fra partiet Venstre så minsandten tager disse »paroler« som indtægt for de synspunkter, man skulle have.

Det næste bliver vel, at man indfører en Palle Simonsen-orden eller sådan noget, man kan gå rundt og hænge på de medarbejdere, der den pågældende måned har gjort sig særlig fortjent til statens eller finansministerens opmærksomhed.

Det, der efter vores mening er den største fejl ved denne redegørelse, er, at et enkelt ord kun får lov til at være et enkelt lille ord, nemlig privatisering. Der er kun ofret en kvart sætning på begrebet privatisering. Det kan selvfølgelig være, fordi man mener, at ordet privatisering i sig selv er så godt og så fyldigt, at det ikke behøver mere plads. Vi er imidlertid bange for, at når der kun er en kvart sætning om privatisering på redegørelsens side 16, er det simpelt hen, fordi man har neddroset trangen til og lysten til at medvirke ved yderligere privatiseringer. For Fremskridtspartiet er privatiseringer kernen i det, vi taler om, nemlig moderniseringer i den offentlige sektor.

Og så er jeg tilbage ved mit udgangspunkt, nemlig spørgsmålet om cost-benefit-analyser af det, der foregår. Når SF's ordfører, når Socialdemokratiets ordfører og sikkert andre efter mig roser nogle offentlige virksomheder og siger: De gør søreme et godt stykke arbejde, vil jeg sige: Ja tak, men fordi de gør et godt stykke arbejde som offentlig virksomhed – det kan være Postgiroen, det kan være Københavns Lufthavn eller andre – er det jo ikke ensbetydende med, at de som privat virksomhed kun ville gøre det lige så godt eller dårligere. Der er ingen, der kan tillade sig at gå ind og afgive erklæringer om, at en privatisering af f.eks. en institution som Postgiroen ikke vil betyde, at den vil fungere endnu bedre, at der vil være et endnu større overskud, endnu flere aktiviteter, endnu